

З цим і пішли собі. А ввечері, коли дорослі по-лягали спати, Іван подався наздоганяти недавніх гостей. Тільки йому відомо, якими стежками-шляхами блукав. А все ж у чотирнадцять літ самотужки добився до Почаївського монастиря. На третій день там його і знайшов батько.

Іван над усе любив довколишню природу, працю в полі, а найбільше — книги. З ними майже ніколи не розлучався ні тоді, коли відвідував сільську церковно-приходську школу, ні після неї. Кожна вільна хвилина — для читання. Мабуть, саме через почерпнуті з книг знання його у неповні сімнадцять літ прийняли послушником у Почаївський монастир, а невдовзі й іноком.

Після закінчення Кременецької духовної семінарії, прийняття монашського сану в Івана Намчука, тепер отця Якова, визріла відчайдушна мета — побудувати святую обитель в Липках на місці зниклої церкви. Знав, що для цього треба великі гроші. А де їх взяти? Батько не в силах допомогти, оскільки не надбав за свій вік. Просити в мирян пожертвування? Ні, не кожний його, отця Якова, зрозуміє. Залишалося самому заробляти, хоча на це піде багато літ.

Спершу служив у Почаївській лаврі. Згодом попросився настоятелем у церкву села Пляшева на відомі нині Козацькі могили. Збирав карбованець за карбованцем. А як наскладав більше половини передбаченої суми, повернувся до Липок. Сподівався, що у такому разі вже повірять, а заодно й матеріально підтримають його благочестивий намір.

Так і сталося. Грішми та лісом допоміг місцевий пан Радецький. На ім'я священнослужителя Якова переказували кошти з Почаївського та Корецького монастирів. Почалося масове пожертвування коштів від християн всієї округи. Хто скільки міг, стільки й дарував на богоугодну справу. А тим часом отець Яків напятав за невисоку ціну церкву у селі Користь, неподалік Корця. Точніше її зруб, залишений після пожежі. Деревина неушкоджена, придатна для споруди.

Настала пора вибирати місце для будівництва храму. Отець Яків і звернувся до свого батька виділити ту частину поля, на якій було стрімкими водами джерело. Старий Микола тільки й мовив на прохання сина:

— Хай Господь тобі допомагає у задуманій справі! Гадаю, гектара стане і для храму, і притулку монастирської братії, зелених насаджень.

У ту пору йшов 1919 рік. Відгрімилі повстання та бунти. На землях, що були під рукою російських імператорів, бушувала громадянська війна. Тому отець Яків і його прихильники намагалися чимскоріше звести святую обитель, аби денно і нічно молитися за спасіння скривджених, відвертати бурхливе чорне зло, що дико гуляло у рідному краї.

Як кажуть, одна біда іншу веде. Після повалення влади царизму, на Волинь прийшли більшовики. За ними — поляки. Кожний по-своєму пригнічував народ, запроваджував свої порядки. Нагальні переміни пригальмували роботи біля храму. Звівши головне приміщення, змушені були відкласти на майбутнє добудову притулку для послушників-монахів. Міркуючи так, ніхто не міг і передбачити, що попереду настануть сутужніші, безжалісні дні.

(Продовження. Поч. в № 34—37).